

РЕШЕНИЕ

№ 24617

гр. София, 17.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4959** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от служебно назначен адвокат В. Л., от името на А. М. А. – гражданин на С., непридружен малолетен, против постановеното от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 2649/20.03.2025 г., в частта, относно отказано предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят - малолетен се яви, заедно с назначения от председателя на Националното бюро за правна помощ с Решение № 1959/28.08.2024 г. (л. 67 от делото), на основание чл. 25, ал. 1 ЗУБ адвокат В. Л., като: поддържат жалбата, против дефинираната по – горе част от решението; не представят нови доказателства.

Ответникът, чрез юрисконсулт с писмено становище оспорва жалбата, с доводи за законосъобразност на оспорваното решение. Представя справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ, съответно от 14.03.2025 г., 03.04.2025 г. и 19.05.2025 г., относно обстановката в С. и за отношението към лицата, отклонили се от военна служба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на писмените доказателства, съдържащи се в делото, както и на становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Административното производство, приключило с оспореното Решение № 2649/20.03.2025 г. е във връзка с подадена на 21.08.2024 г. от А. М. А. - гражданин на С. молба за закрила. Чужденецът се представил с посочените имена като гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място] - С., с народност кюрд, вероизповедание мюсюлманин - сунит, малолетен. След подаване на

молбата за закрила чужденецът, идентифициран от председателя на ДАБ като непридружен малолетен е бил съответно регистриран, като е образувано административно производство за разглеждането на молбата. Според разпоредбата на чл. 25, ал. 3, т. 3, вр. ал. 1 ЗУБ представителят на непълнолетния чужденец, търсещ или получил международна закрила, до навършване пълнолетие на лицето има и правомощието да изпълнява ролята на процесуален представител, във всички производства пред административните и съдебните органи. В този случай задължително се прилага и чл. 15 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). В случая ответникът се е съобразил с относимите норми на чл. 15 ЗЗД.

Представената от непълнолетния чужденец „бежанска история“, така както е отразена в протокола за проведено на 15.10.2024 г. интервю (л. 59) и в оспорваното решение, е следната: напуснал С. заедно със семейството си (майка, баща и сестра) заради войната в С., когато бил много малък и се установили в Турция, [населено място], където трудно живеели и се прехранвали; през м. 08.2024 г. цялото семейство се опитало да премине нелегално границата с РБ, но успял само той и сестра му, а родителите им останали в Турция. Не е съобщил: да е имал проблеми в страната на произход, свързани с неговата етническа или религиозна принадлежност; да е бил насилван, заплашван или изтезаван.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е изложил мотиви, че по отношение търсещия закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Обстановката в С. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ справки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 09.05.2025 г. жалба от пряко засегнатото лице, дефинирана като такава против решението в частта, относно отказа да бъде предоставен хуманитарен статут, е процесуално допустима, но по същество е неоснователна. След като процесното решение е оспорено частично, в частта относно отказа на бежански статут е влязло в законна сила.

За да отхвърли молбата за закрила в оспорената част ответникът от една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в С. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са извън предметния обхват на ЗУБ. Според „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“, на службата на ВКБООН за бежанците кандидатът следва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което молителят в настоящия случай не прави, защото не изтъква никакви лични опасения от преследване. Председателят на ДАБ се позовава и на норми от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г. според които „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Ответникът е разгледал и актуалната обстановка в С., като коректно е цитирал: съдържащите се официалните справки данни за нестабилната ситуация със сигурността, свързана с регистрирани през периода 01.08.2022 г. – 28.07.2023 г. инцидентни насилие срещу цивилни; разделянето на провинцията, на зони на влияние. Прието е обаче от

ответника липса на основания да бъде направен извод за „безогледно насилие“. Ответникът е изложил и нарочни мотиви, съобразявайки статуса на А. М. А. – непридружен малолетен към датата на постановяване на решението, както и нормите на чл. 6а ЗУБ, и на Закона за закрила на детето.

Съдът приема, че Решение № 2649/20.03.2025 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърденията от името на оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразни и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3, както и специалните норми, касаещи непридружени непълнолетни лица, търсещи международна закрила.

Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ (чл. 9) са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на хуманитарен статут.

Предоставянето на хуманитарен статут е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“](#). Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за закрила, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Разпоредбата на чл. 9, ал. 8 ЗУБ допуска възможност „хуманитарен статут да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците“, което означава по причини, различни от изброените в ал. 1.

В конкретния случай жалбоподателят сочи като причини за напускане на С. най - общо цялостната обстановка в тази страна и желанието на семейството за по-спокоен и материално осигурен живот. В този случай и според Женевската конвенция от 1951 г. и протокола от 1967 г. малолетният А. М. А. и родителите му следва да бъдат определени като икономически мигранти. Така, относно А. М. А. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или

унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директивата, включително такива, по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя и семейството му да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на С..

Според т. нар. „пълзяща скала“, коментирана в т. 39 от решението на СЕС по дело № С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. В конкретния случай с жалбата не се обосновава по убедителен начин опасение от преследване и индивидуализиране на заплахи за живота на малолетното дете и на неговите близки, в населеното място, в което са живеели, преди да напуснат С.. Изводът за липсата на безогледно насилие в С. ответникът е мотивирал с публично известни факти, че: оттеглянето на Б. А. не е довело до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унизително отнасяне, тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица; тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

Новопредставените от ответника справки сочат, че: според бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН, от 7 март 2025 г. към 6 март 2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на декември 2024 г.- Турция, Л., Й., И. и Е., както и лица извън посочения регион, които също се завръщат; ново, широкомащабно проучване на намеренията, проведено от ВКБООН, REACH и Клъстера за координация и управление на лагери: един милион вътрешно разселени лица, живеещи в лагери и обекти в С. С. възнамеряват да се завърнат в районите си на произход, в рамките на една година, 600 000 от тях дори преди края на лятото; освен това, считано от 27 ноември 2024 г. и въз основа на най-новите данни на ВКБООН и О., от 26.02. 2025 г. 885 294 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си; има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица, като има инициативи за възстановяване на повредени домове, разпределение на селскостопански субсидии, подкрепа на образованието и други; в статия на BBC N., от 09.03.2025 г. се посочва, че временният лидер на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни; на 02.03.2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация; президентството обявява сформирането на „комисия от експерти“, включваща и две жени, натоварена с изготвянето на „конституционната декларация, която регулира преходната фаза“ в С.. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя не съдържа данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, по отношение на него не са налице основанията по чл. 9 ЗУБ.

Изслушаният в съдебното заседание служител на Дирекция „Социално подпомагане“ изразява становище, че е в интерес на детето да остане в РБ, но не твърди да е в негов интерес да живее в среда, далеч от своите родители, основавайки се на бъдещо, несигурно събитие за събиране на цялото семейство, на територията на ЕС.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ,

Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от А. М. А. – гражданин на С., непридружен малолетен, против постановеното от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 2649/20.03.2025 г., В ЧАСТТА, относно отказано предоставяне на хуманитарен статут. Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: